

COL·LABORACIÓ

Dependents

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

L'ECONOMIA ESPANYOLA, i la catalana no és cap excepció, està sotmesa a importants dependències. Quan hom proclama que les exportacions industrials i el turisme (estranger i interior) són les dos bases per mantenir, i potser incrementar, el creixement econòmic, cosa que s'afirma sovint de l'economia catalana, s'oblida que tant les exportacions industrials i agroalimentàries com el turisme són activitats que depenen de la voluntat dels compradors

i visitants forans. Per tant, el govern d'Espanya no pot presumir d'haver aconseguit cap recuperació econòmica. En realitat, segons el darrer estudi del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, la nostra economia presenta, en els darrers cinc anys, en plena crisi econòmica, un dèficit comercial exterior que es compensa amb el superàvit interior de la resta d'Espanya, aconseguint un superàvit total de 1331 milions d'euros. Tanmateix, la quota de

mercat amb la resta de l'estat ha anat disminuint en els darrers vint anys des de l'11,6% el 1995 fins al 8,3% el 2013. Catalunya ven més a l'exterior, però amb dèficit en el període esmentat, mentre que ven menys a la resta d'Espanya, però aconseguint un superàvit compensador. Una doble dependència, doncs. La dependència de la indústria amb l'exterior no es reflecteix únicament en les exportacions, sinó també en les importacions. En efecte, les importacions resulten especialment feixugues en l'adquisició de productes energètics i d'alguns inputs agrícoles; i també en la compra de béns d'equipament industrial, imprescindibles per a les produccions interiors. Els països amb potència industrial superior a la nostra han aconseguit aquest estatus amb el manteni-

ment d'una activitat industrial elevada. Per contra, al nostre país hem assistit a la pèrdua del pes de la indústria, en relació amb el pes de l'economia total, en els darrers vint anys: des del 28% (1995) fins al 19,9% (2013). D'altra banda, el turisme resulta ser una activitat econòmica inestable. La seva mateixa estacionalitat i les variables condicions meteorològiques, com les del passat estiu, en una majoria de turisme de sol i platja, escàs en turisme cultural, són algunes de les causes. També ho són els nivells de renda dels visitants, les modes internacionals, o les crisis polítiques de països com els del nord d'Àfrica o Rússia abans del recent conflicte amb Ucraïna. El turisme és una activitat de baixa productivitat i de canvis lents, mentre que la indústria és més

productiva i d'innovacions ràpides. Com diu l'economista Guillem López Casasnovas, "millor assolir rendes de la indústria que del turisme". Superar aquestes dependències exigeix una recuperació de les activitats industrials. Un desenvolupament de la innovació que ens permeti, d'una banda, exportar més i, d'altra banda, poder substituir importacions que, avui, generen desequilibris en la balança comercial exterior. A aquest respecte, cal incidir en la importància de les energies pròpies, justament les renovables, incomprendiblement arraconades pel govern de l'estat. I, vistes les xifres recents, mantenir el saldo comercial positiu amb la resta de l'estat. Hi ha molt a fer per superar les dependències esmentades, les que ens han de preocupar. No altres.